

မွန်ဂျာသိုင်း

ရှင်နားကပ်ရို့တိုင်ပင်ချင်တယ်

အခန်း (၁)

‘ဒီမှာကိုယ့်လူ... ပါဠိလိုတော့ ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး၊
အဓိပ္ပာယ်က ရှင်းတယ်၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့ကွေ့ကွင်းရင်လည်း
ဆင်းရဲသတဲ့၊ မုန်းတဲ့သူနဲ့ပေါင်းသင်းရရင်လည်း ဆင်းရဲ
သတဲ့၊ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာလဲ မသိဘူး ငါဖတ်ဖူးတယ်၊
အဲဒီ တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မချစ်နဲ့၊ ဘယ်သူ့မှလဲ
မပေါင်းနဲ့၊ ငါ့လို လူပျိုကြီးလုပ်ကြည့်၊ မင်းကိုကြီးကျော်
ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာလဲ ... ဟဲ... ဟဲ’

*

အလွန်ဒေါသကြီး၍ မည်သည့်အခါမျှ လောကကြီးကို
မလိုမကျတတ်သော လူကန့်လန့်ကြီး၊ လူခွစာကြီး ဦးဘိုးဟန်တစ်ယောက်
သည်တစ်ခါ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၏ ။

ငြိမ်ဆို.. လှုပ်ပင်မလှုပ်။

မလှုပ်တာလည်းမပြောနှင့်။ ဦးဘိုးဟန်မှာ အသက်မရှိတော့။

ခါတိုင်း အရပ်ထဲမှာ အသုဘရှိလျှင် အိမ်ဦးခန်းမှာထိုင်၊
ကွမ်းတစ်ယာပြီးတစ်ယာစား၊ အတွင်း ခန်းအပြင်ခန်း ဖဲဝိုင်းရှိသမျှကို
ငါနဲ့ချည်းကိုင်တတ်တာ....

‘ဟေ့ကောင်တွေ... ဝိုင်းသိမ်းတော့၊ အသုဘရှင်တွေကလည်း
ကြည့်နေတာပဲလား’...ဘာညာ ဖြင့် ရန်ချည်းလုပ်နေခဲ့သော်လည်း

သူ့အသဘာဝကျတော့ ဦးဘိုးဟန် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်၍ လှုပ်ပင်မလှုပ်နိုင်။

အနားက ဝိုင်းတွေကလည်း ဘယ်ကတည်းက အငြိုးကြီးခဲ့သည်မသိ။
သူ့ဟာသူသေတဲ့လူ အေးအေးမသေရ၊ ဖဲသေတိုင်း ဦးဘိုးဟန်ချည်း
ခေါ်ခေါ်ရိုက်သည်။ အရပ်လူကြီးများပါသောဝိုင်းက ပိုဆိုး၏ ။

တစ်အိမ်လုံးရှိဝိုင်းများထဲတွင် ထိုဝိုင်းက အဆိုးဆုံး၊ ကိုကြီးကျော်
အသက်အငယ်ဆုံးထားပြီး ရိုက်ရတဲ့လူကြီးဝိုင်းမို့ အဆင့်မြင့်မြင့် ကိုးမီးဖဲရိုက်သည်။

ဒါတောင် တစ်ခါတစ်ခါ ဆယ်ဖဲသုံးဖဲ ဆယ့်သုံးခံပြီး
ရှစ်တက်လာသောအခါ ဘယ်နှစ်ပေါက် မှန်း ပေါင်းမရသဖြင့် ဘေးကလူ ခဏခဏ
လက်တို့မေးရသည့်သူကလည်း မေးရ၏ ။

ဝိုင်းထဲမှာ ဗိုလ်ကျနေသူက ကိုကြီးကျော်။

‘ကဲဗျာ.. ညဉ့်လဲနက်လှပြီ။ ဒီတော့ နောက်ထပ် သုံးလှည့်ပဲ’

ကျွန်တော် ဒိုင်ကိုင်တော့မယ်၊ မနက်ကျ ကိစ္စရှိသေးလို့’

ကိုကြီးကျော်စကားကြောင့် သူ့နောက်တွင် ဝိုင်းနေသော ချာတိတ်အုပ်စု
ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ ကိုကြီးကျော်က ဒီလိုတော့လည်း
အလည်သားပါလားဟု ကျိတ်၍ တွေးသည်။

စင်စစ် သည်ဝိုင်းကလူများက ဖဲသမားများ မဟုတ်သလို
ကိုကြီးကျော်သည်လည်း ခါတိုင်း ဘယ်တော့မှ ဖဲရိုက်တတ်သူမဟုတ်၊ ခုဟာက
အပျော်ခဏတဖြုတ် လုပ်ကြတာဆိုပြီး တကယ့်လူကြီး လူကောင်းတွေချည်း
ကစားကြတာသာဖြစ်သည်။

ချာတိတ်အုပ်စုကလည်း သူတို့၏ ကိုကြီးကျော်ကို တခဲနက်
အားပေးသည်။ ကိုကြီးကျော်၏ အစွမ်းအစကိုလည်း လေ့လာသည်။

ပထမအလှည့်..

ထိုအလှည့်တွင် ကိုကြီးကျော် တစ်ဝိုင်းလုံးစားသည်။

ဒုတိယအလှည့်။ ပထမအလှည့်က တစ်ဝိုင်းလုံးအစားခံရသည့်အပြင်
နောက်ထပ်တစ်လှည့်ပဲ ကျန်တော့သဖြင့် ဝိုင်းထဲတွင်
အပုံနည်းနည်းများလာကြသည်။

ထိုအလှည့်တွင် ကိုကြီးကျော် တစ်ဝိုင်းလုံးလျော်ရသည်။

‘ဟေ့.. ဒိုင်သေပြီဟေ့၊ နောက် ဆုံးအလှည့် ပုံအောကြတော့’

အရပ်ထဲမှ အသက်အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ထအော်သည်။ တစ်ဝိုင်းလုံး
ရှိစုမဲ့စု အကုန်ချအော ကြကုန်၏ ။

ဖဲတစ်ချပ်စီ ဝေသည်။ ထိုးငွေများ မလျှော့ကြ။

နောက် နှစ်ချပ်စီ ဝေသည်။

ကိုကြီးကျော်က ပထမဖဲနှစ်ချပ် အလျင်ကြည့်လိုက်သည်။

ခုနစ် ဖဲနှစ်ချပ်။

ထို့နောက် ဝိုင်းကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

‘ဘာလဲဟ.. ဖြောင်း’

နှစ်ချပ်ခံ၍ အားရပါးရ ရိုက်သည်။ ခြောက်။

‘အိုး.. ဘာရမလဲ၊ ခုနစ်စုံခြောက်ထိုး... ကိုး၊ ကိုးမရှိရင် တင်တော့’

‘ဟာကွာ.. ဟင်.. ဟယ်’ဆိုသောအသံများ ထွက်လာသည်။ ကိုကြီးကျော်
ဖဲချပ်များပေါ်သို့ ဖဲချပ်များ သုံးချပ်ပြီးသုံးချပ် ပစ်တင်ကြသည်။

ကိုကြီးကျော်က တစ်ဝိုင်းလုံးကို ကျုံးသိမ်းလိုက်ပြီး
အကောက်ကောက်သူထံ တစ်ဆယ်ကျော် ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ဝိုင်းက ပြီးသွားပြီ။

*

‘ကိုကြီးကျော်။ နောက်ဆုံးအလှည့်မှာ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

ဝိုင်းသိမ်း၍ ကမန်းကတန်း ထပြန်လာရင်း လမ်းထိပ်မှ မရောက်သေး၊

အောင်ဝင်းက ကိုကြီး ကျော်နားကပ်၍ မေးသည်။

ကိုကြီးကျော်က ဘာမှနားမလည်ပုံဖြင့်

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အောင်ဝင်း’

‘ဟာ.. ကိုကြီးကလည်း အစ်ကိုကြီးဖဲက ခုနစ်နှစ်လုံး ခြောက်တစ်လုံး၊

ဘူ..ပဲဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုးဆိုပြီး စားလိုက်ရတာ လဲ’

‘ဟေ...’

သည်တော့မှ ကိုကြီးကျော် ကြောင်သွားပြီး ပြန်စဉ်းစားသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကိုးပဲတွက်ပြီး စား လိုက်ခြင်းပင်။ ဝိုင်းထဲကလူတွေလည်း

ကြောင်သွားသည်ထင်၏ ။

‘ဟာ.. ဟုတ်လား၊ ငါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်’

စိတ်ထဲက တွေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒါမျိုးတွင်

ကိုကြီးကျော်တို့မရ။ ချာတိတ်သုံး ယောက်လုံးကြားအောင် ပြောလိုက်သည်။

‘ဟာ.... အသာနေစမ်းပါ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလိုလုပ်ရတယ်ကွ၊

မင်းကိုကြီးကျော်က မပိုင်ရင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟဲ..ဟဲ’

ချာတိတ်များက သဘောကျစွာ ဝါးကနဲရယ်လိုက်ကြ၏ ။

အခန်း (၂)

‘ဟေ့ကောင် မောင်ကျော် ဘယ်လဲ’

ထုံးစံအတိုင်း ရုံးကပြန်ရောက်၊ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများဆုံ ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်မည်အပြု အဖေအော်သံကြောင့် ကိုကြီးကျော် တွန့်သွားသည်။

အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ့်ကိုး၊ ရာထူးအားဖြင့် အရာရှိပေါက်စ လေးရာငါးဆယ်စကေးစား ဖြစ် နေသော်လည်း တစ်ဦးတည်းသောသား၊ လူပျိုကလည်း လူပျိုမို့ အိမ်မှာ ကလေးလိုဖြစ်နေသည်။ ထို့ ကြောင့် အဖေကိုလည်း အဖေလို ကြောက်ရသေးသည်။

‘လမ်းထိပ်သွားမလို့ ဖေဖေ’

အဖေ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားသည်။

‘ဟ .. မင်းဥစ္စာက နေ့တိုင်းပဲ ဒီလမ်းထိပ်က သွားလို့မပြီးတော့ဘူးလား မောင်ကျော်၊ ပြီး တော့ ကလေးတွေနဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် တောင်ပြောမြောက်ပြော လျှောက်လုပ်နေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟာ.. ဖေကေလည်း ကျွန်တော် ဘာအလုပ်ရှိတာမှတ်လို့၊ ညနေဘက် အနားယူတာပါ။ တစ်နေ့လုံးရုံးမှာပင်ပန်းတယ်’

ပြောရန် ဝတ္တရားရှိ၍ သာ ပြောလိုက်ရသည်။ နဂိုကတည်းက တားရမည်မထင်သောကြောင့် အားလျော့လျော့ ဖြစ်နေသော အဖေက မျက်စောင်းတစ်ချက်သာထိုး၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

မကြည့်နေလို့ကလည်းမဖြစ်၊ ဒီသားမှာ ဒါတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာအပြစ်မှ ရှိသူမဟုတ်။ သို့သော် ဒါ တစ်ခုကလည်း ဒါတစ်ခုဆိုလောက်သဖြင့် သိပ်တော့ ကျေနပ်ခြင်းမရှိ။

ကျေနပ်တာ မကျေနပ်တာ အပထား၊ ကိုကြီးကျော်ကတော့ အဖေ
ဘာမှမပြောသည်နှင့် စောင်းထဲက လွှတ်လိုက်သောမြင်းလို
ဝမ်းသာအားရပြေးဆင်းသွားသည်မှာ လမ်းထိပ်ပင် ရောက် တော့မည်။

စိတ်ထဲတွင်လည်း

‘ဒါကြောင့် မိန်းမ မယူချင်တာ၊ အဖေဆိုတော့ ပြောမရရင်
ကြည့်နေသေးတယ်။ မိန်းမများ ယူမိရင် ခုနေခါ ငါးပါးမှောက်ပြီ။ တော်ပြီ တော်ပြီ
မိန်းမဆိုရင်တော့ ဝေရာမဏီဝေးဝေးက ရှောင်ကြဉ် ပါ၏ လို့
နေ့တိုင်းသီလယူရမယ်’

သို့သော်..

သို့သော်..

သူပျော်ရွှင်စွာ သွားနေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ကား သူ ယခုကဲ့သို့
အင်မတန်ကြောက် လန့်သော ဘေးဒုက္ခအတွက် အန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်ရပ် သူ့အား
ကြိုဆိုလျက် ရှိနေသည်မှန်း သူ လုံးဝ မသိ။

အန္တရာယ်ဆိုးကြီးကတော့ စပ်ဖြဖြနှင့်ကြိုလျက်ရှိနေလေပြီ။

*

အကြမ်းပန်းကန်လုံးကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေလုနီးပါး
တာထူးညစ်လိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်နေရသော လမ်းမီးတိုင်မှ မာကျူရီမီးလုံးသည်ပင်
မျက်လုံးထဲ၌ ဝါးကနဲ ဖြစ်သွားရ၏ ။ ရင်ထဲမှ ဒေါသများသည်
အပြင်သို့မထွက်ရတိုင်း ရင်ထဲမှ အရာများကို လှိုက်၍ လှိုက်၍ စားနေပြီထင်ရသည်။

အဲ.. ထင်ရတာ နော်။

တာထူး၏ စူးရဲရဲအကြည့် အောင်ဝင်းထံ ရောက်သည်။

‘ဟ... မသေချာဘဲနေရမလားကွ၊

ငါ့မျက်စိကြီးနဲ့တည့်တည့်မြင်တာပဲဟာ’

‘အသိတွေဘာတွေဖြစ်မှာပေါ့’

‘သိသိပေါ့ကွ၊ အသိကော ရုပ်ရှင်အတူတူ ကြည့်ရမလား၊ ပြီးတော့ ပျော်နေလိုက်ကြတာ၊ ပါးစပ် တောင်မစေ့ဘူး’

တာထူးက ပြောရင်းနှင့်ဒေါသထွက်လာပုံရသည်။ ညနေက မြင်ကွင်းကို ခုပြန်မြင်လာရသလို ခံစားရသည့်ပုံဖြင့်ပြောသည်။

ပြဿနာက ဘာမှတော့မဟုတ်။ မိစုနှင့်တာထူးက ရည်းစား။ ညနေက တာထူးမြို့ထဲကအပြန် မြေနီကုန်းကားဂိတ်မှာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထွက်လာသောမိစုကို ကောင်တစ်ကောင်နှင့် တွေ့လိုက်ရ၍ ပဲ ဖြစ်သည်။

‘အဲသလိုဆိုရင်လည်း အဲသည်တုန်းက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ပြောင်သွားရှင်းလိုက်ပါလားကွာ၊ မိစု ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာလဲပေါ့’

အောင်ဝင်းပြောသမျှ တစ်ခုမှအဟုတ်မဟုတ်သဖြင့် တာထူး မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြန်သည်။

‘အဲဒါ.. မင်း .. ငါ့ကိုလူသတ်မှုဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်းတာပဲ အောင်ဝင်း၊ ငါဆင်းပြီး သွားရှင်းလို့ ဟုတ်နေရင် ငါ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့မှာ’

‘နို့.. ဒါဖြင့် မင်းက အခုမှ ဒေါသထွက်နေလို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ နက်ဖြန်မိစုနဲ့တွေ့ပြီး ရှင်းစရာရှိ တာ ပြီးအောင်ရှင်းလိုက်ပေါ့ဟ’

‘ငါ မရှင်းချင်တော့ဘူး’

‘မရှင်းတော့ မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ငါ မိစုကို ဖြတ်မယ်’

‘ဟောဗျာ’

အောင်ဝင်း တအံ့တဩနှင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ တာတူးကို မယုံသလို လှမ်းကြည့်သည်။

တာတူးကတော့ သိပ်ပြတ်နေသော မျက်နှာဖြင့်
ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်၏။ မပြတ်လို့က လည်း မဖြစ်။ တာတူးမှာကလည်း
သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူရှိသည်။ သူ့မျှော်လင့်ချက်နှင့်သူ။

သည် မျှော်လင့်ချက်ကလည်း သိပ်ကြာသေးတာမဟုတ်။ ညနေကမှ
ကားပေါ်တွင်ဖြစ်လာ သော မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်၏။

*

မြေနီကုန်းမှာ မိစုကို တခြားတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီး
ပူစပ်ပူလောင်ခံစားလာခဲ့၍ မှ မဆုံးသေး။ ဟံသာဝတီအဝိုင်းအလွန်
စိုက်ပျိုးရေးမှတ်တိုင်တွင် ခင်သီတာ ကားပေါ်တက်လာသည်။ ဖြစ်ချင် တော့
ခင်သီတာမတက်ခင် သူ့ဘေးမှ လူတစ်ယောက်က အရင်ဆင်းသဖြင့်
ခင်သီတာတက်လာသောအခါ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ခင်သီတာက သူ့ကိုတွေ့သောအခါ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားပြီး..

‘ဟယ်.. ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ’

တာတူး သိပ်ပျော်သွားသည်။ စောစောက ဒေါသများ ခဏတဖြုတ်ပင်
မေ့သွား၏။

‘မြို့ထဲကပဲ ခင်သီတာ၊ ခင်သီတာကော ကျောင်းကလား’

‘အင်း..’

ထိုစဉ် လက်မှတ်ရောင်းက ခင်သီတာရှေ့တွင် လက်ဖြန့်၍
မော်တော်ယာဉ်ခလေး အစ်မဟု ပြောသည်။ ခင်သီတာက ဪ...
ဟုတ်သားပဲဟုဆိုကာ သူ့ပခုံးလွယ် သားမွေးအိတ်စလင်းဘက် လေးထဲမှ
ပိုက်ဆံထုတ်ရန်ပြင်သည်။

‘နေနေ.. ခင်သီတာ၊ တို့ပေးလိုက်မယ်’

ဒါမျိုးတွင် သိပ် လက်မနှေးသော တာတူးက အိတ်ထဲမှ
ကျပ်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

‘နေပါစေ.. တို့ ပေးပါ့မယ်’

‘ရပါတယ်.. နေစမ်းပါ’

ဤသို့ဖြင့် ခင်သီတာ အိတ်ကလေးမဖွင့်မီ တာတူးပိုက်ဆံဖြင့်
လက်မှတ်ဆုတ်ပြီး ဖြစ်သွား သည်။ ခင်သီတာက ကျေးဇူးတင်ပြီး ပြုံး၏ ။ ပြုံးမှ..

‘သူ..ကျောင်းမတက်ဘူးလား’

‘တက်တယ်.. နေ့လယ်ကတည်းက ကလပ်စ်မရှိတာနဲ့
မြို့ထဲခဏသွားတာ’

‘လျှောက်ရှုပ်နေတယ်ပေါ့လေ’

‘မဟုတ်ပါဘူး.. ဒရောအင်းအင်ဂျင် ကုန်နေတာနဲ့ သွားဝယ်တာ’

‘ဪ.. ဪ’

တာတူးစိတ်ထဲ အံ့ဩသလိုလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။
သိပ်ကျေနပ်သလိုလိုလည်း ဖြစ်နေမိသည်။ စင်စစ် သူနှင့်ခင်သီတာမှာ

သည်လောက်ရင်းနှီးလှသည်မဟုတ်။ မရင်းနှီးဆို၍ သူစိမ်းများလည်း မဟုတ်၊
အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက တစ်တန်းတည်းနေလာကြသူများဖြစ်သည်။

သူက အာရ်အိုင်တီကို ဓာတုအင်ဂျင်နီယာဖြင့် ဝင်ခွင့်ရပြီး
ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းတွင် မိစုနှင့်ဆုံပြီး ကြိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိစုက
ဘီပီအိုင်မှာ အလုပ်လုပ်သည်။

ခင်သီတာက အမ်စီဝင်ခွင့်ရပြီး ကျောင်းချင်းကွဲသွားကတည်းက
မဆုံတော့။ အထက်တန်း ကျောင်းတုန်းကတော့ တာတူးခင်သီတာကို
ကျိတ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ခင်သီတာက စာချည်း ကြိုးစားသူပီပီ
ဘယ်သူမှလည်း အရောမဝင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မျက်နှာသာမပေးဘဲ
ခပ်တည်တည် နေသဖြင့် တာတူးငြိမ်နေခဲ့ရ၏ ။

ခု ခင်သီတာက သည်လိုမျိုး ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဆက်ဆံလာပြီဆိုတော့..

တာတူးရင်ထဲ တလုပ်လုပ်ခုန်လာသည်။

သွားရင်းလာရင်း စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သွား၏ ။

မိစုက သူ့ကိုသစ္စာမရှိ၊ ထို့ကြောင့် မိစုနှင့်သူနှင့်ပြတ်သည်။ ထို့နောက်
သူက အချစ်ဝေဒနာကို ခံစားနေရဆဲတွင် ငယ်သူငယ်ချင်း
ခင်သီတာနှင့်ပြန်ဆုံသည်။ ဟိုတုန်းက ပညာရေးကိစ္စ၊ ငယ်သေး သောအရွယ်မို့
အချစ်ကိစ္စ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော်လည်း ခုအခါ အရွယ်ကလေးကလည်းရ၊
နှလုံးသားက လည်း စကားပြောတတ်၊ ဗေဒင်တွက်တတ်ပြီမို့ သူနှင့်ခင်သီတာတို့
ပြန်ငြိ။

ဘာပြောပြော ခင်သီတာနှင့်ဆိုလျှင် ပိုအဆင်ပြေသည်ဟု
တာတူးတွေးသည်။ ခင်သီတာအိမ်က ဘော့စ်လည်းဘော့စ်၊ ပြီးတော့
ခင်သီတာကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာဝန်လောင်း။

ထိုအခါ မိစုကိုထွက်ခဲ့သော ဒေါသကို ပိုကြီးမားပစ်လိုက်သည်။

ယခုတော့ သူဆုံးဖြတ်ပင် ဆုံးဖြတ်ပြီ။

မိစုကို ဖြတ်မည်ဟု..။

သို့သော် တစ်ခုတော့လိုနေသည်။ မိစုက သူထင်သလို ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည်။ မဟုတ် လျှင် သည်အကြောင်းပြချက်နှင့် ဖြတ်လို့မရတော့။ ထို့ကြောင့် ဘာမှရှင်းမနေဘဲ စွတ်ဖြတ်ရန် သူ့ကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်မည့်သူလိုသည်။ အောင်ဝင်းကို အားကိုးကြည့်သေးသည်။

မရ။

အောင်ဝင်းက ဖျန်ဖြေရေးသမား။ သိပ်အလိုက်မသိချင်။

တာတူး လမ်းတစ်လျှောက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။

‘ဟာ.. အတော်ပဲ’

သူစိတ်ထဲတွင် သိန်းထီပေါက်သလို ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့မြင်ကွင်းထဲတွင် သူတို့ရှိရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် လာနေသည့် ကိုကြီးကျော်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

‘ကိုကြီးကျော်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်မယ်။ သူ့အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ငါလုပ်မယ်ကွာ’

တာတူးစကားကို အောင်ဝင်းကလည်း လက်ခံသည်။

ကိုကြီးကျော်ကတော့ ဘာမှမသိသေး။ ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နှင့်ပင် ဆက်လက်ချီတက်လာ၏ ။

*

‘ဟေ... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ကိုကြီးကျော်၊ ဘာမှ မှားစရာမရှိဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့
မြင်ခဲ့တာ’

တာတူးက သူ့ကိစ္စကို ရှင်းပြအပြီး ထွက်ပေါ်လာကြသောစကားသံများ
ဖြစ်သည်။ ကိုကြီး ကျော်မျက်နှာ ဝင်းခဲဖြစ်သည်။ ခုနပဲ မိန်းမများကို
ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ရန်တွေးလာခဲ့သေးသည်။ ခု မိန်းမ မကောင်းသတင်းကြားရပြီ။
သူ့အဘိဓာန်များကိုဖွင့်လှစ်ရန် လိုအပ်ပြီဟု တွက်လိုက်၏ ။

‘ဟုတ်ပြီလေ... အဲဒီ တော့ မင်းက ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ထားလဲ၊ အဲဒါ ငါ့ကို အလျင်ပြောပြ.. မင်းလုပ်သင့်မလုပ်သင့်
ငါစိစစ်ပေးမယ်’

တာတူးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး..

‘ကျွန်တော်တော့ သူ့ကိုဖြတ်လိုက်မယ် စဉ်းစားတယ်ကိုကြီးရာ..
သစ္စာမှမရှိဘဲ’

‘အိုကေ.. မင်းလုပ်တာမှန်တယ်၊ ဖြတ်လိုက်’

သည်တစ်ခါ မျက်နှာဝင်းသွားသူက တာတူး၊ သို့သော် ကြားထဲက
အောင်ဝင်းက မနေနိုင်။

‘ဟာ..ကိုကြီးကလည်း နည်းနည်းပါးပါးတောင်
မမေးမြန်းတော့ဘူးလား’

ကိုကြီးကျော် ခေါင်းခါသည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်ထံမှ ဦးခင်မောင်ရင်
ခေါင်းခါပုံမျိုး။

‘မဟုတ်ဘူး မောင်အောင်ဝင်း၊ ဒီကိစ္စက ဘာမှမေးစရာမလိုဘူး၊

ကပ္ပလီမချက်ကို ထုံးကွင်း ထားသလို ထင်းလင်းနေတဲ့ကိစ္စ၊ ဒီမှာ
မင်းတို့ကိုငါပြောပြမယ်။ မိန်းမဆိုတာမျိုးက ဘယ်တော့မှ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး။
အူတိုတယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့ အူတိုတာ မဟုတ်ဘူး။ သူခိုးတစ်ယောက်ဟာ
လူတိုင်းကို သူ ခိုးသလို ခိုးတတ်မယ်ပဲ အောက်မေ့ပြီး စိတ်မချသလို
သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမတွေလည်း လူ တိုင်းကို သူတို့လိုပဲ သစ္စာမရှိဘူးထင်ပြီး အလကား
စိတ်မချနိုင်တာ။ အဲဒါကို အူတိုတယ် ပြောတာ’

‘အဲဒီ တော့’

‘အဲဒီ တော့ ရှင်းရှင်းလေးပဲပေါ့ကွ၊ ခုလည်း ဒီကောင်ရည်းစား မိစုက
ဖောက်ပြန်တာပဲ၊ သွားရှင်း ရင် သူတို့က မာယာနဲ့ဟိုလှည့်သည်လှည့် လုပ်လိုက်ရင်
ဒီကောင် တစ်ခါ နွားပြန်ဖြစ်ဦးမယ်။ လုပ် မနေနဲ့ ရှင်းစရာမလိုဘူး။ တစ်ခါတည်း
ဖြတ်လိုက်’

အမှန်တော့ စောစောက အူတိုသည့်အကြောင်း ခုဖြတ်ဖို့ကိစ္စတို့
ဘာမှမပတ်သက်၊ သို့သော် နဂိုကတည်းက ကိုယ့်အကြံနဲ့ကိုယ်ဖြစ်နေသော
တာတူးကတော့ သည်စကားကို သိပ်သဘောကျသွား သည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုကြီး ဖြတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်’

‘ဪ.. ငါကလည်း ကောင်းတဲ့လမ်းကိုပဲ ညွှန်တာပါကွ၊ ဒီမှာကိုယ့်လူ
ပါဠိလိုတော့ ငါလဲ မပြောဘူး။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရှင်းတယ်။ ချစ်တဲ့သူနဲ့
ကွေကွင်းရင်လဲ ဆင်းရဲသတဲ့။ မုန်းတဲ့လူနဲ့ ပေါင်းသင်းရင်လည်း ဆင်းရဲဥတဲ့။
ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာလဲမသိဘူး။ ငါ ဖတ်ဖူးတယ်။ အဲဒီ တော့ ဘယ်သူ့ ကိုမှလည်း
မချစ်နဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မပေါင်းသင်းချင်နဲ့၊ ငါ့လိုလူပျိုကြီးလုပ်ကြည့်..
မင်းကိုကြီးကျော် ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာလဲ ဟဲ..ဟဲ’

တစ်လျှောက်လုံး သဘောကျလာပြီး ပြီးခါနီး မှ တာတူးတွန့်သွားသည်။
သို့သော် ပြေရာပြေ ကြောင်း အနေနှင့်..

‘ဒါပေါ့ ကိုကြီးရာ ကိုယ်စိတ်တိုင်းမကျမချင်း ဘယ်သူမှ မယူဘူးပေါ့၊
ကိုယ်ကြိုက်တဲ့သူ ခေါင်း ခေါက်ရွေးမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကိုကြီးကို အားကိုးတာ၊ ကိုကြီးကျော်
ဆုံးဖြတ်ပေးရင် မှန်ကို မှန်ရ မယ်လို့၊ ဒီမယ် ကိုကြီး.. ကိုကြီးညီတွေကို
ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ဘာကိစ္စမဆို ကိုကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်မှာ၊ ဘယ်တော့မှ မမိုက်ဘူး
သိလား’

‘ဟဲ.. ဟဲ..ဟဲ’

သူတို့နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက် ညီနေပုံကြည့်၍ အောင်ဝင်းပင်လျှင်
သဘောကျသွား သည်။

သူ အခုတွဲနေသော ပြုံးပြုံးတွင် သွားနည်းနည်းခေါနေသည်ကို
ပြန်သတိရသဖြင့် ကိုကြီးကျော် နှင့်တိုင်ပင်ပြီး ဒီကောင်မလေးကိုဖြတ်၍
နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှာကြိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစား၏ ။

*

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် တာတူးစာတစ်စောင်း အမြန်ရေးသည်။

မိစု...

ကိုယ့်ကို ဘာမှလည်း ရှင်းပြမနေနဲ့တော့...။

မိစု မနေ့က ရုပ်ရှင်ရုံကို ဘယ်သူနဲ့သွားတယ်။ ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ မိစု
ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ ကိုယ်သိပြီ။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပြီးပြီ။

ကိုယ်ဘယ်လိုမှ ခွင့်

မလွှတ်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် မိစုနဲ့ကိုယ်တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဒီတင်ပဲ
တစ်ခန်းရပ်လိုက်ကြပါစို့..

မိစုကို ကိုယ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ...

တာတူး

မှတ်ချက်။ ။ စာပြန်စရာ မလိုပါ။

စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် မိစုခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ
ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချ၏ ။

မိစု လုပ်ပုံကြောင့် အခန်းထဲမှ လူများအထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟဲ့..မိစု ဘာဖြစ်တာလဲ’

မိစုနှင့်တစ်ခန်းတည်းနေ တင်တင်နွယ်ကလည်း သူ့ခုတင်ပေါ်မှ
ကပျာကယာထ၍ မိစုဆီ ပြေး လာသည်။

မိစုက ဘာမှပြန်မဖြေ။ ခေါင်းအုံးပေါ်တင်သာ မျက်နှာထားရင်း
ကျောပြင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါ နေအောင်ရှိုက်၍ ငိုသည်။ တင်တင်နွယ်ရဲထဲ
အရမ်းစိုးရိမ်သွားသဖြင့် မိစု ပခုံးကိုသိုင်းဖက်ရင်း.

‘မိစု.. ညီမ ပြောလေ၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ မမကို ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူနဲ့
ဘာဖြစ်သလဲ’

တင်တင်နွယ် ခုတင်တွင် ထိုင်နေကြသော လှလှအေးနှင့်
မြမြတို့ကလည်း တင်တင်နွယ် နောက်မှနေ၍
ကမန်းကတန်းထလိုက်လာကြသည်။ သူတို့လည်း အထိတ်တလန့်ဖြင့် မိစုဘေးတွင်

ဝင်ရပ်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မိစု ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

မိစု ခေါင်းမမော့။

‘မိစုကို ကိုတာတူး အထင်လွဲသွားပြီ မမရဲ့၊ ဒီမှာ သူပေးလိုက်တဲ့စာ’

ရှိုက်သံဖြင့်ရော၍ ပြောရင်း လက်ထဲတွင်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်စာကို ခေါင်းငုံ့လျက် ကမ်းပေးသည်။ တင်တင်နွယ်က လှမ်းယူပြီးစာကို ကမန်းကတန်းဖတ်သည်။

လှလှအေးနှင့် မြမြမူတို့ကလည်း တင်တင်နွယ်ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ စာကို အလှအယက် ဖတ် လိုက်သည်။ ဖတ်ပြီးနားမလည်ဟန်ဖြင့်...

‘နေပါဦး မိစုရဲ့၊ မနေ့က ရုပ်ရှင်သွားတာ တို့လဲပါတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူသိတယ်ဆိုတာ ဘာကို သိတာလဲ’

‘အေးလေ’

တင်တင်နွယ်ကတော့ ဘာမှမပြောသေးဘဲ စာကိုဖတ်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားရာမှ လှလှ အေး အမေးကို မိစု ဘာပြန်ဖြေမလဲ စောင့်နားထောင်သည်။ မိစုက ထထိုင်လိုက်ပြီး...

‘မနေ့က ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ နင်တို့အိမ်သာထဲ ဝင်နေတာနဲ့ ရုံရှေ့မှာ ငါစောင့်နေတုန်း ရုံးက ကိုမောင်မောင်ကြီးတွေ့တာနဲ့ ရပ်စကားပြောနေတာ တစ်ယောက်ယောက်တွေ့ပြီး သူ့ပြန်ပြောလို့ သိတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး’

‘ဪ.. ဒါကြောင့်လား၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ မိစုရာ၊ အသိတွေ့လို့ ရပ်စကားပြောတာကို အထင်လွဲသွားတာပဲ၊ သူနဲ့တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပေါ့၊ ငါတို့လဲ ပါတာပဲ၊ လိုအပ် ရင် တို့လည်းရှင်းပေးမှာပေါ့’

လှလှအေးက စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ မိစုက

ခေါင်းခါရင်း..

‘သူက ရှင်းမပြန့်တော့လို့ ရေးထားတာ မတွေ့ဘူးလား’

‘ဟာ မိစ္ဆာကလည်း စိတ်ထဲဒေါသဖြစ်နေတော့ ဒီလိုပဲ ရေးမှာပေါ့၊
ကိုယ်က နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ရင်း ပြီးတာပဲဥစ္စာ၊ ကံပါ ငိုမနေပါနဲ့၊
တကတည်း ငါတို့ဖြင့် ဘာများဖြစ်တာလဲဆိုပြီး စိတ်ပူလိုက်ရတာ ’

မြမြမူစကားကို ဒေါ်တင်တင်နွယ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်သားပဲ မိစ္ဆာကလည်း၊ ရုတ်ရုတ်ဆိုတော့ ကြားကြားချင်း သူလည်း
ဒေါသဖြစ်ပြီး ကောက်ရေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ တာတူးဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုလည်း
မမတို့ သိတာပဲ၊ ကောင် လေးက ငါ့ညီမကို ချစ်ပုံရပါတယ်။ ရှင်းပြလိုက်ရင်
ပြီးသွားမှာပါ’

‘သူက အတွေ့မခံရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ’

‘အတွေ့မခံဘဲ မနေပါဘူး မိစ္ဆာရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ရန်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ချစ်လို့ သဝန်ကြောင်ကြတာပဲဟာ။ သူကလည်း
ရှင်းစေချင်လို့ ဒီလိုရေးလိုက်တာ နေမှာပေါ့’

‘ရပါတယ် မိစ္ဆာရယ်၊ ကိုသန်းစိုးလဲ ကိုတာတူးနဲ့ ခင်နေတာပဲဥစ္စာ၊
သူ့ကိုပါ ငါပြောခိုင်းပါမယ်’

ကိုသန်းစိုးက လှလှအေးအေး၏ အမျိုးသား၊ တာတူးတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ
နေသည်။

အားလုံးဝိုင်းပြောသဖြင့် မိစ္ဆာ အငိုရပ်သွား၏ ။

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ သည်ကိစ္စက ကိုယ့်ဘက်က ရှင်းနေသည့်ကိစ္စ။
တစ်ဘက်လူ နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်လျှင် ပြီးသွားမည်။ သည်စာကတော့
ချစ်ဒေါသမွန်ပြီး ရေးလိုက်တာဖြစ်မည်။ ကောင်းတော့လည်း ကောင်းပါသည်။

ကိုယ့်အပေါ်သူက သဝန်ကြောင်လွန်းတယ်ဆိုတော့ ချစ်လွန်း၍ ပဲဖြစ်မည် စသော အတွေးများ ဖြင့် မိစု ဖြေယူလိုက်သည်။ နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် သူတို့ရုံးသမား ကျောင်းသမား မိန်းက လေးတွေချည်း စုနေကြသည့် အပြင်ဆောင်ရေချိုးခန်းတွင် ရေသံများကြားမှ မိစု၏ သီချင်းသံလေး ကို အောက်ပါအတိုင်း ကြားနေရတော့၏ ။

‘သူ့ဝက်ခြံ ညှစ်ရမယ်... ဟိုညက ခိုင်းလာပါတယ်။ မရှက်ပေမယ့် မကြင်ပေါင်ဆရာ သက်ဝေရဲ့လင်မောင်ရာ.. သဝန်ကြောင်တာ မြရင်အံ့တော့တာ’

*

မြရင်အံ့တာက အရေးမကြီး မိစုအံ့သြလောက်အောင် တာတူးဖြစ်နေသည်က ပြဿနာ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် တာတူးကျောင်းတက်ချိန်က နည်းနည်းစောပြီး မိစုရုံးသွားချိန်က နည်းနည်း နောက်ကျသဖြင့် ကျောင်းရှေ့မှနေ၍ တာတူးစောင့်စမြဲ၊ တခါတခါဆို မိစုအဆောင်ရှေ့ထိ လာ စောင့်သည်။ မလာပါနှင့် အဆောင်ကလူတွေ တွေ့မယ်ပြောလည်းမရ၊ ပင်ပန်းပါတယ် ကျောင်း ရှေ့ကပဲစောင့်ဟု ပြောလည်းမရ။

ခုတော့ တာတူးကို အစပင် ရှာမတွေ့။

ရုံးတက်ချိန်လည်းမတွေ့၊ ရုံးဆင်းချိန်လည်းမတွေ့၊ တာတူး တကယ်စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ပြတ် သွားပြီထင်ကာ မိစုငိုကြီးချက်မ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ လှလှအေးတို့ မနေသာ၊ မိစုကို စာတစ်စောင်ရေးခိုင်းပြီး လှလှအေး၏ ချစ်သူ သန်းစိုးကတဆင့် တာတူးဆီပေး၍ ဆက်သွယ်ရ တော့သည်။

သည့်တစ်ခါ ပြဿနာတစ်ခု ထပ်တိုး၏ ။

*

အခန်း (၃)

‘အဲဒါ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုကြီးကျော်’

တာတူးဆီမှ စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး ကိုကြီးကျော်တွေသွားသည်။ မိစု၏ စာအရကတော့ ရှင်း သည်။ တာတူး မိစုကိုအထင်လွဲနေတာဖြစ်ကြောင်း၊ မိစုတွင် တာတူးကလွဲ၍ အခြားချစ်သူမရှိ ကြောင်း၊ ထိုနေ့က ရုပ်ရှင်ရုံတွင်လည်း တရုံးတည်းမှ အသိနှင့်တွေ့၍ ရပ်စကားပြောနေကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်ကို သူငယ်ချင်းများနှင့်ကြည့်တာသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ လှလှအေးတို့ မြမြမူတို့ သက်သေရှိ ကြောင်း။

ခုလို မမေးမြန်း၊ မစုံစမ်းဘဲနှင့် တစ်ဘက်သက် အထင်မလွဲသင့်ကြောင်း စသည်စသည်များ ကို သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ မိစုမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ မျက်ရည်တွေ အများကြီးကျရကြောင်း ဘာညာနှင့် လွမ်းစရာကောင်းလောက်အောင် ရေးထားသည်။

‘ဟ..သူရေးထားတာက ရှင်းနေတာပဲ၊ မင်းမြင်လာတဲ့ကိစ္စက မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ငါက ဘာ ပြောရမလဲကွ၊ မင်းရည်းစားပဲဟာ မင်းပြန်ဆက်ပေါ့’
တာတူး ခေါင်းခါသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာတက်နေတယ်’

‘ဘာပြဿနာလဲ’

‘ကျွန်တော် နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နေလို့’

‘ဟာကွာ.. မင်းက တစ်မျိုးဖြစ်ရပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ’

‘ဒီလို ကိုကြီးကျော်၊ ဟိုနေ့က မိစုကို တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာတွေ့ပြီး ပြန်လာ တော့ ခင်သီတာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့တွေ့တယ်။ အဲဒီ

ကောင်မလေးက ကျွန်တော် ဟိုက်စကူး ကတည်းက သဘောကျနေတဲ့
ကောင်မလေး၊ ခုအမိစီမှာ ဆရာဝန်လောင်း၊ ရေရေလည်လည် ချမ်းသာတယ်။ ခု
အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ အပေးအယူဖြောင့်ပြီး အဆင်ပြေနေတော့ ကျွန်တော် မိစုကို
ဖြတ်လက်စနဲ့ ဖြတ်လိုက်တော့မလားလို့’

‘ဟေ့..’

တာတူး၏ ဖြောင့်ချက်စကားကြောင့် ကိုကြီးကျော် ငိုငံသွား၏ ။
ချက်ချင်းအဖြေမပေးသေးဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍ စဉ်းစားသည်။ ထိုစဉ်
သူတို့စားပွဲသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

တာတူးက လှည့်ကြည့်ပြီ။

‘လာဟေ့.. သန်းစိုး၊ ခဏ ထိုင်ဦးကွာ’

ကိုကြီးကျော်ကလည်း တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ သန်းစိုးကို
သူလည်းသိပြီး၊ တာတူးနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်နေသဖြင့် ဘာမှ အမှုမထားတော့ဘဲ
သူတွေးလို့ရသည့်စကားများ ပြောပြသည်။

‘ဒါဖြင့်လည်း ဖြတ်လိုက်ပေါ့ တာတူးရာ၊ လောကမှာ လူဆိုတာ
ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီး တည်ဆောက်ရတာ ကွ၊ အချစ်မှာလဲ ဒီလိုပဲပေါ့၊
ကိုယ်ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့’

တာတူး မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်သည်။ မိစု၏ စားကို သန်းစိုးယူလာမှန်း
ကိုကြီးကျော် မသိ။ သန်းစိုးကလည်း မိစုဘက်မှာ ရှိနေကြောင်းလည်း
ကိုကြီးကျော်မသိ။ ထို့ကြောင့် တာတူးက သန်းစိုးရှေ့တွင် မျက်နှာငယ်ငယ်
ပြင်လိုက်ပြီး..

‘ကိုကြီးကျော် အကြံပေးသလို မိစုကို ဖြတ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မိစု ကို သနားတယ် ကိုကြီး’

ကိုကြီးကျော်ကတော့ ဘာမှ အရိပ်အကဲမသိ။ တာတူးခမျာ တကယ်ပင် မိစုကိုသနားပြီး တစ်ဘက်က ခင်သီတာကိုလည်း အရမ်းတွယ်တာနေသောဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေသည်ဟုသာ တွက် ချ ...

‘ဟာ..မင်း ဒီမပြတ်မသားလို့ကတော့ ဘယ်ရမလဲကွာ၊
လုပ်စရာရှိရင်တော့ ပြတ်ပြတ်လုပ် ရမှာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ အသည်းမမာပဲနေလို့
ဘယ်ရမလဲ၊ ငါပြောတဲ့စကားကိုသာ နားထောင်စမ်းပါ။ ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်မနေနဲ့’

သူ့စကားကြောင့် သန်းစိုးမျက်နှာ တင်းကနဲဖြစ်ပြီး ကိုကြီးကျော်ကို
မကြည်ကြည့် ကြည့် သည်။

တာတူးက ကိုကြီးကျော်စကားကိုနားထောင်ရင်း
ဖြုန်းကနဲအကြံတစ်ခုရ၍ ကိုသန်းစိုးကို လက်ကုတ်၍ ကပျာကယာ ထရပ်ရင်း..

‘ဟုတ်ပြီ ကိုကြီး ကိုကြီးပြောတာကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ။
ကိုကြီးပေးတဲ့အကြံ အတိုင်းပဲလုပ်မယ်။ ကဲ.. ကျွန်တော် သွားမယ်’

ကိုကြီးကျော် ခေါင်းညိတ်သည်။ တာတူးကိုလည်း ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း

‘အင်း..မင်းတို့ကောင်တွေ အလကားနေရင်း
ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတာပဲကွာ၊ ငါလို အေး အေးဆေးဆေး နေလိုက်ပြီးရော’

သို့သော် ဘာပြောပြော သူ့ကိုတကယ်လေးစားသည့်
အစ်ကိုကြီးနေရာထား၍ သူ့စကားကို တသဝေမတိမ်း လိုက်နာသွားသဖြင့်
စိတ်ထဲက ကျေနပ်သွားသည်။

သူ့ကျေနပ်နေချိန်တွင် သူ့ထံမှ ကမန်းကတန်းခွာသွားသော တာတူး၏
စကားများသာ ကြားပါက ကိုကြီးကျော် မည်သို့နေမည်မသိ။

‘အဲဒါပဲ သန်းစိုး၊ ငါ့မှာလဲ ပြဿနာပဲ။ မင်း ကြားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကိုကြီးကျော်က မိစုကို ပြန် မဆက်ဖို့ပဲ ပြောနေတယ်။ ခက်တာက သူ့စကားကိုလည်း ငါမပယ်ရဲဘူး သန်းစိုး၊ မိစုကို ငါမချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး’

တာတူးစကားကြောင့် သန်းစိုး မကျေမနပ် လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဘာဆိုလို့လဲကွ၊ သူ ဖြတ်ဆိုတိုင်းဖြတ်ရအောင် အဲဒီ လူက ဘာမို့လို့လဲ၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ ပဲ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ်လုပ်ပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး သန်းစိုး၊ ကိုကြီးကျော်ကို ငါ့အိမ်က အပ်ထားတာ၊ သူသဘောမကျတာ လုပ်မိ လို့ ငါ့အိမ်ကိုပြောလိုက်ရင် ငါဒုက္ခရောက်မှာ’

‘နေပါဦး၊ မိစုကို သူကဘာလို့ ဖြတ်ခိုင်းနေရတာ လဲ’

‘ဒီလိုကွာ၊ ကိုကြီးကျော်က ငါနဲ့အရမ်းသဘောတူနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီ ကောင်မလေးက အမ်စီက၊ သူတို့က ငါ့ကို အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ပဲ ယူစေချင်တယ်။ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ပဲ အတင်းတိုက်တွန်းနေတယ်’

‘ဒါဖြင့် မင်း မိစုကို တကယ်ဖြတ်တော့မယ်ပေါ့’

‘ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ ငါ့မှာ ကိုကြီးကျော်ကို မလွန်ဆန်ရဲဘဲ၊ သူ့ကို ကြောက်ရ တယ် သန်းစိုး၊ မင်းမသိပါဘူး’

‘မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဒီလူကြီးက ဘာဖြစ်လို့ သူများအချစ်ရေး ဝင်ရှုပ်ရတာ လဲ၊ သူနဲ့ ဘာ ဆိုင်လို့လဲ’

သန်းစိုးက မကျေမနပ်နှင့်ပြောသည်။ တာတူးက စိတ်ညစ်နေပုံဖြင့် ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း ကုတ်ရင်း..

‘အဲဒါပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ ကိစ္စ ငါ့မှာ ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်ရတယ်မှတ်လဲ၊

အမှန်တော့ မိစုကို ငါ နားလည်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံမှာတွေ့တဲ့ကိစ္စလည်း စကတည်းက မဟုတ်မှန်း ငါသိတာပေါ့။ မိစု ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ငါအမြဲယုံတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးကျော်က ဒါကိုပဲ ရန်မယ် ရှာဖြတ်ရမယ်ဆိုလို့ ငါလုပ်လိုက်ရတာ သန်းစိုး၊ မိစုကတော့ ငါ့ကို အရမ်းမုန်းသွားတော့မှာပဲ’

သူငယ်ချင်း၏ စကားကြောင့် သန်းစိုးရင်ထဲ ထိခိုက်သွားသည်။ တာတူးကို သနားသည်နှင့် အမျှ ကိုကြီးကျော်ဆိုသည့်လူယုတ်မာကြီးကို ဒေါသအလိပ်လိပ် ထွက်လာ၏ ။

တာတူးကတော့ သန်းစိုး သူ့စကားကို တကယ်ယုံသွားပြီဟု စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သွား သည်။

ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာ၏ ။

‘ဆောရီးပဲ ကိုကြီးကျော်၊ ခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ..’

စိတ်ထဲက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏ ။

*

နောက်ဆုံး ကြံရာမရသဖြင့် စွတ်မှိတ်လုပ်လိုက်ရသော်လည်း တာတူး စိတ်မကောင်း။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တစ်မိမိမိမိတွေးကြည့်လေ၊ ကိုယ်လူလည်ကျခဲ့သည့်ကိစ္စကို စိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သို့သော် သည်လိုမလုပ်လို့ကလည်း မဖြစ်။

ခင်သီတာနှင့်ယှဉ်ကြည့်မှ မိစုက ဖွဲဖြစ်နေသည်။ သည်လိုမှန်းသိလျှင်

အစကတည်းက ခင် သီတာကို လိုက်ခဲ့ပါသည်ဟုလည်း နောင်တများစွာ ရသည်။

ခင်သီတာကလည်း ခင်သီတာ။ ကျောင်းတုန်းက စတယ်ကြီးနှင့်၊
အထာကြီးနှင့် ရှုတင်း သလောက် ခုတော့လည်း ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
အိုကေမှာစိုပြည်သွားသလဲ မသိ။

ထိုနေ့က ကားပေါ်မှာဆုံခဲ့ပြီး စကားပြောအဆင်ပြေခဲ့သည်ကို
အကြောင်းပြု၍ နောက်နေ့ ကျတော့ တာတူး အမ်စီဝမ်းကို သွားသည်။ တာတူးတို့
ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ကံတွေဘာတွေ ကောင်း၊ ဇာတာစန်းလင်တွေ
တက်နေသည်မသိ။ ကျောင်းထဲဝင်ခါရှိသေး၊ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးအလွန်
အယ်လ်စီအာအမျိုးသမီးနားနေခန်းထဲမှ ထွက်လာသော
ခင်သီတာနှင့်ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သွား ဆုံသည်။

‘ဟော.. ဘယ်က မျက်စိလည်လာပြန်ပြီလဲ’

ကြည့်.. ကိုယ်ကစ၍ နှုတ်ဆက်စရာပင်မလို၊ သူက
စနှုတ်ဆက်တာကပင် သိပ်ရင်းနှီးနေသူ များကို နှုတ်ဆက်သည့် နှုတ်ဆက်ပုံမျိုး။
သည်တော့ တာတူးအဖို့ ပိုလွယ်သွားသည်။ အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြီးလိုက်ပြီး..

‘ဘယ်ကမှ မျက်စိလည်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိုပဲ သက်သက်လာတာ၊
ဒီနေ့မနက်ပိုင်း အတန်းတွေမရှိတာနဲ့ ခင်သီတာဆီသွားလည်ဦးမှပဲဆိုပြီး
ထွက်လာခဲ့တာ။ ကျောင်းက အတူတူ အောင်ခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းဆိုလို့လဲ
တခြားလူတွေမှ သိပ်မရှိဘဲ’

‘အမယ်.. အများကြီးပါနော်’

‘အများကြီးပေမယ့် သူတို့က ခင်သီတာလို တို့ကိုခင်တာမဟုတ်ဘူး။
ခင်တဲ့သူဆီပဲ လာရ တာပေါ့’

ခင်သီတာက ဟင်း.. သူ သိပ်လည်ဆိုသောအကြည့်ဖြင့်

ကြည့်ရင်းပြီးသည်။ ဘာပြောပြော ခင်သီတာလည်း မသိဘဲနေမည်မဟုတ်။
တက္ကသိုလ်မှာ နည်းရိုးနည်းဟောင်း အင်မတန် ပန်တရာ တေနေပြီဖြစ်သော
ပိုးနည်းမို့ သည်လောက်အရိပ်ပြလျှင် အကောင်မမြင်စရာမရှိ။

မြင်ပေစေ မြင်ပေစေ သိပေစေ ဟု တာတူးစိတ်ထဲက
ကျိတ်ဝမ်းသာသည်။ နောက်ပိုးသည် ဆိုသည်က ကိုယ့်ဘက်က
မူမမှန်တော့ကြောင်း၊ စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားနေပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်ဘက်လူ မသိသိအောင်
လုပ်ရသည့်ကိစ္စဖြစ်ရာ ရိပ်မိလေ ကောင်းလေဟု ယူဆသော် ရ၏ ။

သည်လို ရိပ်မိပြီးမှ ခုလို ရယ်ရယ်မောမော၊ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်
ဆက်ဆံနေသေး လျှင် ဘာလိုဦးမလဲ၊ ဘာမှမလိုတော့။ နွားသေကြိုးနဲ့ချည်ပြီး
ရိုက်တာကမှ လွဲချင်လွဲဦးမည်။ တာတူး၏ စိတ်ဓာတ်များ များစွာ တက်ကြွလာ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် ထိုနေ့က တမနက်ခင်းလုံးလိုလို ကင်တင်းမှာ ထိုင်ဖြစ်သည်။
စကားများစွာ ပြောဖြစ်သည်။

သည်အတိုင်းဆို သိပ်မကြာခင် ခင်သီတာနှင့်သူ ပြေလည်သွားမှာ
သေချာသည်။

‘ဟင်း..’

တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် သက်ပြင်းကြီးကြီးတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။
အမှန်တော့ မကောင်းတာက သူ၊ အလားနေရင်း ဘာမဟုတ် ဘာမဟုတ်
ပြဿနာတစ်ခုကနေဆက်၍ အကြောင်း အပေါင်းတွေသင့်ပြီး စားကျက်ပြောင်းဖို့
ကြိုးစားသည့်ကိစ္စ။

ခုတော့ ကြားထဲက မလည်မဝယ်လူပျိုကြီး ကိုကြီးကျော် နာပြီ။

ခက်သည်က သည်လိုမလုပ်၍ လည်းမဖြစ်၊ လူစိတ်ဆိုသည်မှာ
မျောက်စိတ်နှင့်တူသည်ဆို သော စကားအတိုင်း သူလည်း လူတစ်ယောက်မို့

မျောက်လိုပင် ဟိုပင်သည်ပင် ကူးလိုက်ရသော် လည်း တစ်ဘက်က
အသိုင်းအဝိုင်းတွင် နာမည်ပျက်ကြီးကြီးမားမားတစ်ခု မကျန်ခဲ့ချင်။

မိစုနှင့်ပတ်သက်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းမှာကလည်း သူ
အတော်ဝင်ဆံ့ခဲ့ပြီးသား၊ မိစုတို့ တစ်ဆောင်လုံးနှင့်လည်း ရင်းနှီးနေပြီ။ ထို့ပြင်
သန်းစိုးဆိုတာကလည်း အမြဲတွဲနေသည့် အုပ်စုထဲ မှာ မပါသော်လည်း
သူငယ်ချင်းဖြစ်နေသည်။ သူ ပေါ်တင်ကြီး သစ္စာဖောက်လို့ကတော့ သည်
တစ်အုပ်စုလုံးက သူ့ကိုပြောလိုက်ဆိုလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။ ခေါင်းပင် ဖော်ဝံ့မည်
မဟုတ်။

နောက်ဆုံး ရှည့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာ
ဖြစ်အောင်လုပ်စရာ သည်တစ်နည်း ပဲရှိသည်။ ကိုကြီးကျော်နှင့်မိစုတို့ အသိုင်းအဝိုင်း
ဘယ်လိုမှမပတ်သက်။

ကိုကြီးကျော်ကို လွဲချလိုက်၍ လည်း ကိုကြီးကျော်သိပင်
သလိုက်မည်မထင်။ သို့သော် သူ့ အတွက်တော့ အများကြီးအဆင်ပြေသွားသည်။
ခုဆိုလျှင် သန်းစိုးအပါအဝင် မိစုတို့တသိုင်းတဝိုင်း လုံးက
သူ့ကိုသနားပင်သနားနေဦးမည်။

‘အင်းလေ.. ဒါပဲကောင်းပါတယ်။ ကိစ္စက ပြီးသလောက်ရှိသွားပြီပဲ၊
ကိုကြီးကျော်လဲ သိ တောင်မသိပါဘူး။ သိလည်း ဒီလူကြီးက
ပေါတောတောကြီးပဲဥစ္စာ။ ခွင့်လွှတ်မှာပါ’

လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေသောစိတ်ကို ဤနည်းဖြင့် ဖြေလို့ရသည်။ သို့သော်
ပြဿနာက သူ ထင်သလို ပြီးမသွား။

ဇာတ်က ပိုရှုပ်လာ၏ ။

‘တောက်’

တောက်ခေါက်သံက အခန်းထဲတွင် အတော်ကလေးကျယ်သွားသည်။
လှလှအေးနှင့် မြမြမူတို့က အလန့်တကြားနှင့်တင်တင်နွယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
မိစုကတော့ ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာအပ်၍ ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်တာကျိုးနေပြန်၏ ။

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီကိစ္စက မခံချင်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။
ကာယကံရှင်တွေက ဘာမှမဖြစ် ဘဲနဲ့ မဆီမဆိုင် ဘေးကဒီသေနာကျက
ဘာလို့ဝင်ရှုပ်ရတာ လဲ’

အပျိုကြီး ဒေါသဖြစ်နေပုံကိုကြည့်၍ လှလှအေးတို့ပင် လန့်လာသည်။
သည်အပျိုကြီးက စည်းကမ်းကြီး ဇီဇာကြောင့် အဆစ်အပေါက်များသည့်ဘက်မှာ
တစ်ဆောင်လုံး နာမည်ကြီးဖြစ် သော်လည်း ဒေါသကြီးသည်ကိုမူ သည်တစ်ခါ
အမြင်ဆုံးစံချိန်ဖြင့် တွေ့ရခြင်းပင်။

‘ဒီလို မမရယ်၊ ကိုတာတူးက သူ့အိမ်က အဲဒီ
ကိုကြီးကျော်ဆိုတဲ့လူလက်ထဲ အပ်ထားတာ လို့ပြောတယ်’

‘အို..အပ်လဲ မကောင်းတာလုပ်မှ တားပေါ့။ ဘာကိစ္စ
သူများသမီးရည်းစားကိစ္စ ဝင်ရှုပ်ရ တာလဲ၊ သူနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ’

‘အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်မမ၊ ကိုသန်းစိုးကလည်း အဲဒါကိုပဲ
မကျေနပ်နေတာပဲ၊ ကိုတာတူး ကိုလည်း ဒီလူကြီးကိုဒီလောက်
ကြောက်ရမလားဆိုပြီး ဒေါကန်နေတယ်’

‘ကြောက်မှာပေါ့။ အဲဒီ ကောင်က ကလေးကိုဘာနဲ့ခြောက်ထားလဲမှ
မသိတာ။ ခုတော့ သက်သက်မယ့် ကြားထဲကကလေးတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီ’

တင်တင်နွယ်၏ ဒေါသနှင့်

မခံချင်ဖြစ်နေသောစကားသံတို့ကြောင့်ငိုနေသော မိစု ခေါင်း ထောင်လာသည်။
အားကိုးရာတစ်ခု ရှာတွေ့လိုက်သလို စိတ်ထဲတွင် အားရှိသွားသည်။ သူ့ဘေး
တွင်ရပ်၍ ဒေါသဖြစ်နေသော တင်တင်နွယ်လက်ကို မျက်ရည်ဖုံးသောမျက်နှာဖြင့်
အပ်လိုက်ပြီး...

‘ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ အကြံပေးပါဦး မမရယ်၊ မိစု မမကို
အားကိုးပါတယ်။ မိစု နဲ့ကိုတာတူးကိစ္စက လူတွေအားလုံးလည်း သိနေပြီ။
မိစုအိမ်ကလည်း သိတယ်။ ရုံးကလည်း သိ တယ်။ ခုလိုဖြစ်လာတော့ မိစု ရှက်တာနဲ့
သေတောင်သေပစ်လိုက်ချင်တယ်’

တင်တင်နွယ် အံတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

‘နေဦး လှလှအေ။ ခုန ဘယ်သူ အဲဒီ ကောင်နာမည်’

‘ကိုကြီးကျော်လို့ သူတို့ခေါ်နေတာပဲ၊ နာမည်ရင်းကတော့ မသိဘူး’

‘ဟင်း... နာမည်နဲ့တော့ လိုက်ပါတယ်။ မူးရူးရမ်းကားနေမယ့်ပုံပဲ၊ အဲဒီ
ကောင်က ဘယ်မှာ နေလဲ၊ ဘယ်အရွယ်လဲ ဘာလုပ်လဲ’

‘နေတာကတော့ ကိုတာတူးတို့နဲ့ တစ်လမ်းတည်းပဲ မမ၊ အရွယ်ကတော့
မမတို့လောက် ရှိ မှာပေါ့။ သူလဲ အရာရှိပဲ၊ ဘယ်ရုံးကလည်းတော့ မသိဘူး’

‘အေး... ဒါဖြင့် ဒီတစ်ခါ မောင်သန်းစိုးလာရင် မမနဲ့တွေ့ပေးစမ်း၊
ဘယ့်နှယ် လောကကြီး က တရားမဲ့လောကမှ မဟုတ်တာ၊ သူ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့
လျှောက်လုပ်တိုင်း ကျန်တဲ့လူတွေက ငြိမ်နေရတော့မလား၊ တွေ့မယ်။
တင်တင်နွယ်နဲ့တွေ့မယ်။ ဒါမျိုးဆိုရင် တင်တင်နွယ်တို့ကလည်း တစ်စက်မှ
ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သေချာသွားမေးပြီးမှ မှတ်လောက်သားလောက်အောင်
ဆုံးမ ခဲ့ဦးမယ်’

အပျိုကြီး၏ ကြိမ်းဝါးသံကြောင့် ကြားထဲက မြေမှုပင်

ကျောစိမ့်သွားသည်။

မိစုကတော့ သူ့မမကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏ ။

*

အခန်း (၄)

ထိုနေ့က စနေနေ့။

ထိုစဉ်က စနေနေ့ရုံးပိတ်ရက် မဟုတ်သေးသဖြင့် နေ့တစ်ဝက် ရုံးကပြန်လာပြီး ကိုကြီး ကျော်စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် အိပ်ရာပေါ် လှဲပြီးမိမိယူသည်။

သူများလို လည်တာပတ်တာလည်း ဝါသနာမပါ။ ခုအရွယ် ခုအချိန်ထိလည်း ရည်းစားဆို၍ ဗိုက်နာခေါင်းကိုက်လျှင် ပရတ်ဆီလိမ်းသလို လိမ်းရန်ပင် တစ်ခါမျှမရှိခဲ့ဖူး၍ အပျင်းပြေစိတ်ကူးယဉ် စရာကလည်းမရှိ။

အမှန်တော့ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာ သိသည်။ အထက်တန်း ကျောင်းတုန်းကလည်း စာပဲကြိုးစားနေခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း စာပဲဖိကြိုးစားနေခဲ့ သူမို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အူတူတူ ဖြစ်နေသည်။

ယောက်ျားလေးချင်းပင် ပေါင်းသင့်သည့်အခါ အူကြောင်ကြောင်ပုဂ္ဂိုလ်ဟု အပြောခံရသည့် အတွက် ကောင်မလေးတွေကတော့ ပြောစရာမရှိ။ သူဆိုလျှင် ရယ်စရာတွေစုပြီး လူပုံထုထားသည် ဟုမှတ်ကာ ထိတ်ပုတ်ခေါင်းပုတ် ကစားစရာအရပ်လောက် သဘောထားသည်။

တက္ကသိုလ်မှာတော့ ကိုကြီးကျော်လည်း အများသူငါလိုပင် ရည်းစားလေးဘာလေး ထား ကြည့်မလား စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကစ၍ လေးငါးဆယ်ယောက် လောက်ဆိုသလို ကြိုးစားကြည့်သောအခါ သည်အလုပ်နှင့်သူ ဘယ်လိုမှ အကျိုးမပေးကြောင်း နားလည်လာ၏ ။

နဂိုကလည်း ဘဝင်က ခပ်မြင့်မြင့်မို့ စလိုက်ကတည်းက သူ့ဘက်က သေချာပေါက် တွက်ပြီးသား။ စပြောသည်စကားကပင် ကြည့်..

‘ဒီလိုဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ အဲဒီ အတွက်
ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချစ် ရေးဆိုတာပါ။ ခင်ဗျားမှာ ကျွန်တော်
သဘောကျနိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိ တယ်။ ခင်ဗျားကလည်း
ကျွန်တော့်ကို သဘောကျမှာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိပါတယ်။
မယုံရင် ပေါင်းကြည့်ပါ’

တချို့က ခစ်ကနဲ ရယ်၍ ..

‘ဟင်း.. ဘယ်လိုလူကြီးမှန်း မသိဘူး’

ဟု မျက်စောင်းထိုးပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်သလို တချို့ကလည်း

‘အမယ် .. ရှင်ကိုရှင် ဘာများမှတ်နေလဲ၊ လူကိုများ ပေါင်းကြည့်လေး၊
ဘာလေးနဲ့ ပါးကျိုး သွားမယ်’ဟု ကြင်နာယုယစွာဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

သည်ကစ၍ ကိုကြီးကျော် မိန်းမဆန့်ကျင်ရေး
ဝါဒသမားဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခုတော့ သူ့အဖော် က ချာတိတ်များနှင့်စာအုပ်များသာ
ဖြစ်လာတော့သည်။

ခုလည်း သူဖတ်သည့်စာအုပ်နှင့် သူစိတ်အံဝင်ခွင်ကျသူများစွာ ဖြစ်နေ၏

။

‘မိန်းမဟူသည် လော်လီငါးဖြာ၊ ဝါသနာနှင့်

ပညာရှိမြတ်၊ ပရိသတ်ခွင်း၊ ထွက်ဝင်

ကင်းဘိ၊ လေ့မရှိသား၊ ဇာတိဓမ္မ၊ သဘာဝ

ကြောင့်၊ သုတမြင်ကြား၊ အသိရှား၏ ။ တရား

လက်မဲ့ ဉာဏ်ချို့တဲ့လျက်၊ သွမ်းသွဲ့ပျော်မြူး

စားအိပ်ကြူး၏ ။ မျက်ရူးမျက်မူး ငြူစူမနော၊

အတင်းပြောနှင့်၊ အသောအသွမ်း၊ ဖုံးလွှမ်း

နေ့ည၊ လိုမဝတည့် ရာဂတပ်ပွေ၊ ကြိုက်သူ

တွေ့သော်၊ ရှက်လေ့မရှိ၊ ထိုကုတ္တိတို့...

သို့သော် သိပ်ကြာကြာတော့ အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်။ ထိုကုတ္တိတို့၊ ထိုကုတ္တိတို့

... စသည်ဖြင့် ထို နေရာအရောက်တွင် ဆက်ဖတ်လို့မရတော့အောင်

မျက်တောင်စင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် မန်လည် ဆရာတော်၏

မဃဒေဝလင်္ကာစာအုပ်ကြီး စာမျက်နှာ ၂၄၁ တွင် ထိုကုတ္တိယင်း ကိုကြီးကျော် အိပ်
ပျော်သွား၏ ။

ထိုနေ့အဖို့ ထူးဆန်းသည်မှာ တစ်ခါမှ မမက်စဖူး အိပ်မက်ထဲတွင်

သူ့ခေါင်းအား ဆင်ဖြူမ လှလှကြီးတစ်ကောင်က ဖနောင့်ဖြင့်သုံးချက်ပေါက်သည်ဟု
မက်သည်။

ညနေ သုံးနာရီလောက်တွင် အဖေက အတင်းလှုပ်နှိုး၍ နိုးလာ၏ ။

*

‘ဟေ့ကောင် မောင်ကျော်..ထ’

ကိုကြီးကျော် လက်ယာနံစောင်းမှ လက်ဝဲနံစောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သည်။

အီး..အဲ ဟုသာ တစ်ချက်ညည်းညူခြင်းပြု၏ ။

‘ဟာ.. ဒီမအေ.. ထပါဆိုမှ ဟိုဘက်လှည့်သွားရသေးတယ်။ နေ့ခင်းကြီး

အိပ်တာ ဒီလောက်အိပ်မောကျရသလားဟ၊ ထပါဆို’

အိမ်မှာက သားအမိသားအဖ သုံးယောက်တည်းရှိရတဲ့အထဲ

မအေလုပ်သူက ရိပ်သာမှာ ရက်ရှည်တရားသွားထိုင်နေသည်ဖြင့် ဖအေလုပ်သူ

အလိုလိုဒေါသတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်သည်ကိုမှ ဂရုမစိုက် ကိုကြီးကျော်
တော်တော်နှင့်နှိုးမရ။

ဆယ်မိနစ်၊ သုံးဒသမသုည၊ သုညငါးစက္ကန့်လောက် နီးမှ ကိုကြီးကျော်
အူလည်လည်နှင့် ထလာသည်။

‘ဟင်..ဘာလဲ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ထ.. အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်’

‘ဧည့်သည်.. ဟာ ရှုပ်လိုက်တာ၊ ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ’

‘ဘယ်သိမလဲကွ၊ မင်းဟာမင်း ဘာတွေလုပ်လာ ရှုပ်လာခဲ့မှန်းမှ
မသိတာ၊ ထ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် သွားမေး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
မင်းကိုလာမေးနေတယ်’

‘ဗျာ.. မိန်းကလေး ဟုတ်လား’

ချမ်းသာခြင်းကြီးစွာဖြင့် အိပ်စက်ထားခဲ့သော စည်းစိမ်များ ရုတ်တရက်
လွင့်စဉ်ပျောက် ပျက်သွားသည်။ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့် အိပ်ရာပေါ်မှ
လူးလဲထသည်။

ကမန်းကတန်း အိမ်ရှေ့သို့ထွက်မည်မပြု သူ့အဖေက
စွပ်ကျယ်အကျ..ကိုဆွဲ၍ ထားပြီး..

‘ဟာ..ဒီကောင် မင်း ဒီပုံကြီးနဲ့ ထွက်တွေ့ဦးမလို့လား၊ သွား မျက်နှာသစ်၊
မျက်နှာမှာဖြင့် မျက်ချေးက လက်လေးသစ်နဲ့’

‘ဟာဗျာ.. အဖေကလည်း’

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ရေချိုးခန်းဘက် ပြန်လှည့်သည်။ ရင်ထဲမှာ
ပဟေဠိများ သောင်း ခြောက်ထောင်နှင့် တရာဆယ့်နှစ်ခုလောက် ဖြစ်နေ၏ ။

‘ဘယ်သူလဲ.. ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ။ ဘာကိစ္စလဲ၊ ငါ့ဆီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ’

တကယ်လည်း ဤကိစ္စကို သူဘာမှမသိ။

‘ဟောဗျာ’ ဟု မရေရွတ်ရုံတမည် ကိုကြီးကျော် အံ့သြသွား၏ ။

အဖေက မိန်းကလေးဟု သုံးနှုန်းလိုက်သဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဆယ့်ငါးဆယ့်ခြောက်၊ မသကာရှိလှမှ ဆယ့်ခုနစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက် တွေ့ရမည် မျှော်လင့်ထားတာဖြစ်၏ ။ ခုတွေ့လိုက်သော ‘မိန်းကလေး’က အရွယ်တော်တစ်ဆိတ်ဟိုင်း၍ နှစ် ဆယ်ကျော်အစိတ်ပိုင်းလောက် ရောက်နေပြီဖြစ်သော လူလတ်ဝတ်ကလေးဖြစ်၏ ။ လှလည်း ခပ် လှလှလေး။

သို့သော်...။

သို့သော် သည်မိန်းကလေး ကြည့်ရသည်မှာ လာခြင်းကောင်းပုံ သိပ်မရ။ တင်းထားသော မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတွေ စာစောင်တွေထဲမှာ ဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုး ကြော်ငြာနေသော ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာများကို မေးစရာမလိုဘဲ သာမန်မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လာလည်တာတော့ မဟုတ် နိုင်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

စိတ်တော့ အတော်ဝင်စားသွား၏ ။ သူ့ထံသို့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှ ဘာကိစ္စနှင့်မှ လာစရာ အကြောင်းမရှိ။ ကောင်းသည့်ကိစ္စရော မကောင်းသည့်ကိစ္စရော ဘယ်မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ မှ သူဘာမှ မလုပ်ဖူးခဲ့။

သူကလည်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲ’

‘ရှင်နဲ့’

‘အဲ.. ပြဿနာပဲ’ဟု စိတ်ထဲက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။

ဘာပြောပြော ကိုယ့်အိမ်လာသည့်ဧည့်သည်မို့ ကိုယ်ကချို့ချို့သာသာ
မေးမိရုံရှိသေး အဖြေ ကပြတ်သည်။ နှစ်လုံးတည်းနှင့် အတော့်ကိုပြတ်သည့်အသံ။

‘ကျွန်တော်နဲ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာကိစ္စများပါလိမ့်’

‘ရှင်နဲ့ ရှင်းစရာရှိလို့’

မြတ်စွာဘုရား.. ဟု တမိသည်။ ကိစ္စက ဘာကိစ္စမှန်းမသိသော်လည်း
ရှင်းစရာရှိလို့ဆို သော စကားလုံး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အနက်ကြောင့်
မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့ ရှင်းစရာရှိလို့ဟုတ်လား၊ နေပါဦး၊ ကျွန်တော်
ခင်ဗျားကိုလည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား ဘာရှင်းစရာရှိလို့လဲ၊ ခင်ဗျားက
ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ’

‘ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်.. ဘယ်ကဖြစ်ဖြစ်.. အဲဒါ ရှင်သိဖို့မလိုပါဘူး။ ရှင့်နာမည်
ကိုကြီးကျော် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

သူ့စကားကြောင့် တင်တင်နွယ် ဇေဝေဝါဖြစ်သွားသည်။
လူများမှားပြီလားဟုလည်း ထိတ် သွား၏ ။ ထို့ကြောင့်..

‘ဒါဖြင့်.. ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ တွေ့ချင်တာက
ကိုကြီးကျော်ဆိုတဲ့လူနဲ့၊ သူနဲ့ ရှင်းရမှာ၊ သူ့ခေါ်ပေးပါ’

‘နေပါဦး.. ခင်ဗျားက ကိုကြီးကျော်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ၊

ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုကြီးကျော်မဟုတ်ဘူး။ ကျော်ကျော်စိုးအောင်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ထက်ငယ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ကိုကိုတို့၊ ကိုကြီးကျော်တို့တော့ ခေါ်ကြတယ်။ ကိုကြီးကျော် အစစ်က နတ်ပဲ၊ ဦးမင်းကျော်လေ မသိဘူးလား၊’

‘အို... ကျွန်မ ဦးမင်းကျော်နဲ့ တွေ့ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဖြင့် ဟုတ်ပြီ ရှင်ပဲ၊ ရှင်နဲ့တာတူး သိတယ်မဟုတ်လား၊’

‘ဟာ..သိတာပေါ့၊ ညီအစ်ကိုလို ခင်ကြတာ’

‘သိရင်ပြီးရော.. ရှင်တို့ဟာရှင်တို့ ညီအစ်ကိုလိုခင်ခင်၊ သမီးယောက်ဖလို ခင်ခင် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊’

‘ဟ.. ကောလှချည်လား၊’ဟု တွေးသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ချဉ်တင်တင်ဖြစ်လာ၏ ။ ဘယ့် နှယ် သည်မှာအိပ်ကောင်း၊ ဇိမ်ကျကောင်းနေသည့် အချိန်ကြီးမှာ အိမ်ပေါ်တက် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လည်း နှိုးသေရဲ့၊ ပြီးတော့ စကားအကောင်းတစ်ခုမှမပြောဘဲ ရေရေလည်လည် ဂျစ်ချည်းတိုက်နေ သည်။ ကိုကြီးကျော်ဆိုသော ကိုကျော်ကျော်စိုးအောင် အတော်လေး ဒေါသဖြစ်လာသည်။

‘ပြီးရောဗျာ.. စိတ်မဝင်စားလဲ နေပေါ့၊ ကျုပ်က ပြောချင်လွန်းအားကြီးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား မေးလို့၊’

‘မေးတာကို မေးသလောက်ပဲ တိတိကျကျဖြေ၊ သိလားဆိုသိတယ်ပဲ ပြော၊ ဘယ်လိုခင်တယ် ညာလိုခင်တယ်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊’

‘အင်း.. မလုပ်ဘူး။ သိတယ်။ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲဆိုတော့ ရှင် ကျွန်မစကားကို သေသေချာချာနားထောင်ပါ။ ရှင်က ဘာ စိတ်ကူးနဲ့ ကလေးတွေအချစ်ရေးကိစ္စမှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဝင်ပါရတာ လဲ’

‘ဘယ်က ကလေးတွေ အချစ်ရေးကိစ္စလဲ’

ထိုစကားကို ရုတ်တရက် ကိုကြီးကျော် နားမလည်လိုက်။

တာတူးတို့ကိစ္စကို ရည်ရွယ်ပြော မှန်းလည်း မသိ။ သည်ကိစ္စက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပြီးခဲ့ပြီ။ သူ့ဟာနှင့်သူ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စ။

‘ဘယ်က ကလေးတွေ ကိစ္စရမှာလဲ.. တာတူးနဲ့မိစု ကိစ္စပေါ့’

သည်တော့မှ ဖြတ်ခနဲ သတိရသည်။

‘ဪ.. ဒါလား၊ ဟာ.. ဒါ ဘယ်က ကလေးတွေရမှာလဲဗျာ။ အသက်ပဲ
ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကျော်လို့ ရည်းစားတွေဘာတွေ ထားနေကြပြီ။ တာတူးဆို
မဲတောင်ပေးလို့ရပြီ’

‘သူ့ဟာသူ ဘာပေးပေး၊ ရှင်နဲ့စာရင် ကလေးပဲ၊ ကလေးတွေ သူ့ဟာသူ
ချစ်နေကြတာ အကောင်းသားကို ရှင်ကဘာလို့ ဝင်ပြီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ရတာ
လဲ’

‘ကျွန်တော်က ဘာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်လို့လဲ’

‘ရှင်က တာတူးကို မိစုနဲ့ဖြတ်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်ဆို’

‘အင်းလေ’

‘အဲဒါ ဘာသဘောလဲ’

‘ဘာသဘောမှ မဟုတ်ဘူး။ ဖြတ်စေချင်လို့ပေါ့’

‘ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူးလား၊ ဟာ ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်နဲ့ ကိုယ့်ညီလို
သားချင်းလို ဖြစ်နေ တာပဲ၊ သူကောင်းဖို့ကိစ္စတော့ ပြောစရာရှိရင် ပြောရမှာပေါ့’

‘ရှင် လူစိတ်ရှိရင် ဒါမျိုးလုပ်ဖို့မကောင်းဘူး။ ရှင်အခုလို လုပ်လိုက်တာ

တစ်ဘက်မှာ ဘယ် လောက် စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေဖြစ်ကုန်တယ်မှတ်လဲ၊ အခု ကျွန်မတို့အဆောင်မှာ မိစုကမျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်၊ ရှင် ဒါမျိုးလုပ်ဖို့မကောင်းဘူး၊’

‘ဟာ.. ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ရည်းစားနဲ့ကွဲတာ ခဏတဖြုတ်တော့ ငိုမှာပေါ့၊ ကျွန် တော်က ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ’

တင်တင်နွယ် မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ထောင်းကနဲ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲ သွား၏ ။

‘ဪ.. ရှင်က ခဏတဖြုတ်ပဲ ငိုမယ် အောက်မေ့သလား၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေးက သေ တော့မယ်။ ရှင်နည်းနည်းမှ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူး၊’

‘ဟင်.. သေတော့မယ် ဟုတ်လား၊’

ကိုကြီးကျော်က သဘောရိုးနှင့်မေးလိုက်၏ ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သည်လိုဖြစ်နေသည်မသိ။ အားလုံးအေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် ပြီးကုန်ကြပြီပဲ အောက်မေ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား ပြီး..

‘ခင်ဗျားတို့ ဆေးရုံမပို့ဘူးလား၊’

‘ရှင် ရူးကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့နော်’

‘ဗျာ..’

‘ဒီမှာ ကျွန်မမှာ အချိန်သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အားအားယားယားရှိလို့ အိမ်လည်ပြီး ဒီကိစ္စ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးဘက်က ခံစားနေတာကို မကြည့်ရက်လို့ လာပြောတာ။ ရှင့် ကို ကျွန်မ နောက်ဆုံး သတိပေးလိုက်မယ်။ တာတူးကို မိစုနဲ့ ပြန်ဆက်ပါစေ။ သူတို့နှစ်ယောက် အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ တွေ့မယ် ဒါပဲ’

ကိုကြီးကျော် ကြောင်၍ ကြည့်နေဆဲမှာပင် တင်တင်နွယ်က ထိုင်ရာမှထ၍ အိမ်အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

တင်တင်နွယ်၏ နောက်ဘက် အရပ်ဒေသကို အာရုံရောက်သွားသဖြင့်
တင်တင်နွယ် ဘာ ပြောသွားသည်ဆိုသည်ကိုပင် မေ့သွား၏။

စောစောက အိပ်မက်ထဲတွင် သူ့ခေါင်းကို ဖနောင့်နှင့်သုံးချက်ပေါက်ပြီး
လှုပ်တုပ်လှုပ်တုတ် နှင့်ထွက်သွားသည့် ဆင်ဖြူမကြီးကို သတိရသည်။ ခုလည်း
လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်...

*